

- ◇ odporność na gnienie – można wstępnie określić poprzez zgniatanie próbki tkaniny w dłoni, a następnie rozprostowanie i wygładzenie jej; na podstawie intensywności i trwałości powstałych załamań można stwierdzić, czy materiał będzie się gniął podczas użytkowania.
- **Badanie laboratoryjne** – prowadzone jest zgodnie z obowiązującymi normami przy użyciu specjalistycznej aparatury i przyrządów pomiarowych, które pozwalają na liczbowe określenie wielkości poszczególnych parametrów. Metoda ta wymaga odpowiednich warunków klimatycznych (tzw. normalnych warunków klimatycznych – wilgotność względna powietrza 65% i temperatura powietrza 20°C), jednakowych dla wszystkich pomiarów, co zapewnia możliwość porównywania wyników badań różnych próbek. Wymóg zachowania identycznych warunków klimatycznych podczas badania jest spowodowany tym, że wraz ze zmianą wilgotności powietrza, a tym samym wilgotności badanych próbek, zmieniają się ich właściwości fizyko-mechaniczne, np. masa, wytrzymałość, wydłużenie. Szczegółowe przepisy dotyczące sposobu przeprowadzania badań laboratoryjnych, obliczania wskaźników oraz ich dopuszczalne wielkości są określone w Polskich Normach.
- **Badanie użytkowe** – pozwala na rzeczywistą ocenę materiałów odzieżowych poprzez doświadczalne użytkowanie odzieży z nich wykonanej. Metoda ta jest oparta na równoległej ocenie organoleptycznej i laboratoryjnej i stosowana jest głównie dla nowych materiałów (z nowych surowców, z nowych mieszanek surowcowych, z nowym wykończeniem itp.). Na podstawie zachowania się badanego wyrobu odzieżowego podczas noszenia i konserwacji, określa się szybkość brudzenia, łatwość prania, szybkość oraz miejsca przecierania, odporność na środki czyszczące itp. Na tej podstawie formułuje się informacje, które są później przekazywane użytkownikowi przez zakłady produkcyjne w postaci przywieszek (etykietek) przytwierdzonych do wyrobu. Właściwa informacja powinna zawierać nazwę włókna (skład mieszanek), z którego wykonano wyrób, podstawowe właściwości wyrobu i znaki ostrzegawcze symbolizujące warunki konserwacji.

4. Klasyfikacja tkanin

Szczegółową identyfikację wyrobów finalnych, półproduktów oraz materiałów i przedmiotów zaliczanych do środków produkcji określa tzw. Kod Towarowo-Materiałowy (KTM), który składa się z 13 znaków cyfrowych podzielonych na dwie zasadnicze części: klasyfikacyjną (SWW, czyli Systematyczny Wykaz Wyrobów) i identyfikacyjną, rozpoczynającą się bezpośrednio po siódmym znaku SWW, a kończąca się na dwunastym znaku. Znak ostatni, trzynasty, stanowi tzw. cyfra kontrolna symbolu KTM, która umożliwia maszynom matematycznym sprawdzenie prawidłowości symbolu.

1 2 3

X X X

część k

←

Znaczenie znaków cy

- 1 i 2 znak – okre
- zajmuje się przemi
- 3 znak – określa
- 192 – wełnianego,
- pasmanteryjne, 201
- 4 znak – określa p
- 5 znak – określa p
- 6 znak – określa p
- 7 znak – określa z
- zawartość wełny w
- itd.

Przykład odczytywania

- 1927 – 311 wyró
- 1927 – 311 wyró
- 1927 – 311 tkar
- 1927 – 311 tkar
- 1927 – 311 tkar
- 1927 – 311 tkar
- 1927 – 311 tkar
- 1927 – 311 tkar

Ósmy znak symbolu, zwany jest porządkowym, podstawowy rodzaj klasyfikacyjnej nosi nazwę danego wyrobu. Jeżeli zastępuje się zerami. Oprócz Kodu Towarowo-Materiałowego (KTM) Wyrobów i Usług (KTMWU) znajdującego się na podstawie Działalności Unii Europejskiej. Pojęciem w y r o b y i części – wszystko, co jest wyprodukowane, nośności świadczony na podstawie produkcji, jak i konserwacji.